

DC ICONS

Egy hős, aki maga a reménysugár.

SUPERMAN™
REMÉNYSUGÁR

fineq
selection

M A T T D E L A P E Ñ A

MATT DE LA PEÑA

SUPERMANTM

REMÉNYSUGÁR

DC-LEGENDÁK

Sarah J. Maas: *Macskanő: Lélektolvaj*

Leigh Bardugo: *Wonder Woman: A háborúhozó*

Marie Lu: *Batman: Az éjszaka rémei*

MATT DE LA PEÑA

SUPERMAN™

REMÉNYSUGÁR

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Írta: Matt de la Peña
A mű eredeti címe: Superman: Dawnbreaker

Superman megalkotói Jerry Siegel és Joe Shuster.
Külön megállapodás alapján a Jerry Siegel családdal.

A művet eredetileg kiadta: Random House Children's Books, a division of Penguin
Random House LLC, New York.

Copyright © 2019, 2022 DC.
SUPERMAN and all related characters and elements © & ™ DC. WB SHIELD:
™ & © WBEI. (s22)

This translation published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House, LLC.

Cover art used under license from Masterfile and Shutterstock
Logo by Stuart Wade
Interior back cover art by Afua Richardson

Fordította: Benkő Ferenc
A szöveget gondozta: Koós Patrícia

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhoz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 597 232 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2022-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor, Tamaskó Dávid
Korrektorok: Tomku Kinga, Takács Ildikó
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

MINDEN EGYES KÍVÜLÁLLÓNAK
ÉS A TANÁROKNAK, AKIK ÉSZREVESZNEK MINKET.

1. FEJEZET

A VIHAR JÓFORMÁN A SEMMIBŐL CSAPOTT LE. Clark szemüvegén villámfény tükröződött, miközben három egykori csapattársával a kávézó ponyvája alá szorulva figyelte a Smallville belvárosát elöntő zivatart. A csapkodó eső miatt kénytelenek voltak összebújni. A helyzet a régi szép időket juttatta Clark eszébe, mikor még sülve-főve együtt lógott a focicsapattal.

Talán őt lepte meg a legjobban, hogy újra ilyen közel kerültek egymáshoz.

Elvégre faképnél hagyta őket.

Clarkot világeletemben lenyűgözte a viharok ereje, ami mellett még az ő titokzatos képességei is eltörpültek. Másoknak egy zivatar csak fejfájást okozott. Egy idősebb üzletember az aktatáskája alá bújva rohant oda az ezüstszürke terepjárójához, egy csippantással ajtót nyitott, majd bevetődött. Ázott cirmos bújtt egy konténer mögé, hátha talál valami száraz helyet, ahol kivárhatja a felhőszakadás végét.

– Egész nap itt fogunk vesztegelni? – kiabálta túl Paul az eső kopogását. – Inkább fussunk át a könyvtárba!

Kyle karba tett kézzel hintázott a sarkán.

– Haver, még Noé is kivárná ezt a szart. Nem megyek én *sehová*.

– Akkor essünk túl rajta itt. – Tommy visszasandított a kávézó zárt ajtajára, majd Clarkhoz fordult. – Mit szólsz hozzá, nagyfiú?

Clark vállat vont. Nem tudta mire vélni a célzást.

Azt sem, hogy miért nem lehetnek fültanúk.

Elmondhatatlanul meglepődött, amikor Tommy Jones, az egyik behemót támadójátékos odalépett hozzá a suliban, és elhívta szóra-kozni. Az pedig még jobban meglepte, hogy Paul Molina, a futók gyöngye és Kyle Turner hátvéd társaságában jelent meg a kávézóban. Elvégre két éve jóformán hozzá se szóltak – mióta a szezon közepeán váratlanul kilépett a gólyák csapatából.

Erre most újra együtt lófrálnak a főutcán.

Mintha mi sem történt volna.

Valami itt nagyon sántított.

Tommy feljebb igazította a baseballsapkája ellenzőjét, és megköszöri a torkát.

– Nyilván ismered az idei eredményeinket – vágott bele. – Elégé... alulteljesítettünk.

– Így is lehet mondani – szúrta közbe Kyle, Paul pedig undorodva csóválta a fejét.

Clark tudhatta volna. A fociról szólt a találkozó. Mert ha Tommy, Kyle és Paul keze van a dologban, *minden* a fociról szólt.

– Szóval mi hárman átbeszéltük a dolgot. – Tommy Clark vállára csapott húsos lapátkezevel. – Jövöre mind végzősök leszünk. És emlékezetes búcsút szeretnénk.

Ekkor hatalmas mennydörgés csattant, mire mindhárom focista összerezzen. Ezt Clark sose értette. Vajon miért ijeszti meg egy röpke villámlás a legmerészebbeket is? Újabb példa arra, mennyire

kilóg a sorból. A srácok a telefonjukba és az innivalójukba temetkezve próbálták álcázni a rémületüket.

Clark ekkor figyelt fel a furcsaságra.

Jobb felé, úgy húszlépésnyi távolságra egy, a húszas évei elején járó, csontsovány férfi ácsorgott az út közepén, és széttárt karral meredt fel a szakadó esőbe. A haját rövidre nyírta, és tetőtől talpig barnát viselt. Barna, hosszú ujjú inget. Barna nadrágot. Barna surranót. Clarknak baljós előérzete támadt.

– Nézzétek *azt* a kettyóst! – jegyezte meg Paul, mikor ő is észrevette.

– Kit? – kérdezte Tommy.

– Azt – mutatta Paul, de éppen ekkor döcögött el előttük egy teherkamion. Mire továbbállt, a férfi már eltűnt.

Paul a homlokát ráncolta, és megvakarta leborotvált tarkóját, úgy fürkészte a kihalt utcát.

– Egy perce még ott állt. Esküszöm!

Clark is az ismeretlent kereste. Smallville utcáin nem szoktak barna ruhás alakok megjelenni a semmiből, hogy néhány szempillantásra rá eltűnjenek. *Ki* lehetett? Clark belesett a kávézó ablakán, ahol legalább egy tucat ismerős arc ücsörgött a kerek asztalok körül, és cseverészve iszogattak, házit írtak, vagy egyszerűen az eső elől menekültek be.

Közülük vajon látta valaki a fickót?

A vihar olyan hirtelen csendesedett szítalássá, ahogy elkezdődött. Gőz szállt fel az elázott aszfaltról. Kövér cseppek potyogtak a fákról, a parkoló kocsik szélvédőin csorogtak, és a közlekedési táblákon cikáztak. Tócsák lepték el az utat.

– Sétáljunk! – javasolta Tommy. Miközben célba vették a főteret, Clark még mindig a barna ruhás férfit kereste.

Kénytelenek voltak megkerülni egy újabb építési területet, amit narancssárga kúpokkal kerítettek el. Smallville gazdasága az utóbbi években virágzásnak indult, ami gyökeresen átváltoztatta a belvárost. Clark gyerekkorának bedeszázott kirakatai és lepusztult épületei eltűntek. A helyüket trendi éttermek, ingatlanközvetítők, egy készülő luxustársasház és két vadonatúj banképület vette át. Bármerre is nézett az ember, egymást érték az építkezések, köztük a befolyásos Mankins Corporation főhadiszállásáé. De ma délután senki nem dolgozott. A zivatar kísértetvárossá változtatta a főutcát.

– Nézd, Clark! – Tommy ott folytatta, ahol abbahagyták. – Mind tudjuk, mennyivel ütősebbek lennénk veled. Mármin nem véletlenül maradtunk veretlenek, amikor még velünk játszottál első évben.

– Igen, mielőtt tiplizett – köpte Paul.

Tommy megvető pillantással felelt.

– Haver, mit beszéltünk? Most előrenézünk. Második esélyt adunk.

Clark magába szállt.

Két év alatt sem sikerült megemésztenie, hogy cserben hagyta a csapatát. Hogy hazudott nekik. Nem azért mondott le a fociról, mert a tanulmányaira akart koncentrálni, ahogy mindenkinek bizonygatta. Hanem azért, mert jóformán bármelyik meccsen gólt dobhatott volna, már a kezdővonalról. Ráadásul minden egyes játékkal nőttön-nőtt benne a diadalvágy – amit helytelennek érzett. Végül egy napon eldőzerolta Miles Loftent, miközben megpróbálta leszerelni, és a fiú bordarepedéssel kórházba került. Pedig Clark akkor csak fél gózzal ment. Edzés után felmászott a lelátóra, ahol egész késő estig maradt, és a nyilvánvalón merengett – hogy gyökeresen más, mint a többiek. És szörnyű lenne, ha ez napvilágra kerülne.

Mielőtt aznap este távozott, eltökélte, hogy nyugdíjazza a mezét. Azóta nem vett részt csapatjátékban.

Mikor Tommy megállt, mindannyian megtorpantak.

– Nem lacafacázok tovább – sandított Kyle-ra és Paulra, mielőtt visszafordult Clarkhoz. – *Kellessz nekünk!*

– Gyere vissza, és akkor még a nyári edzések előtt visszarázódhatsz – bólintott Kyle. – Basszus, az edző szerintem még kapitánynak is megtenne!

– Mit mondasz, Clark? – Tommy játékosan a karjába bokszolt. – Számíthatunk rád?

Clark legszívesebben igent mondott volna. Szerette volna újra felvenni a mezét, és megint játszani. Visszakapná az érzést, hogy ismét része valaminek, ami túlmutat rajta. De ez lehetetlen. Már golya korában is elég húzós volt, amikor meccsenként legalább hét gólt lőtt, és mindig megsérült valaki. Mi lenne ebből, ha az *iskolai csapatban* játszana? Ahol mindenki nézi? Nem éri meg a kockázat. A szülei figyelmeztették, milyen veszélyekkel járna, ha a világ tudomást szerezne a képességeiről. Márpedig csak az kéne, hogy bajt hozzon a családjá fejére! Amúgy is piszkálták a stréber viselkedése miatt. Hogy túl tökéletes. Ezért kezdett szemüveget hordani, pedig semmi szüksége nem volt rá. És beszerzett pár négyest az ellenőrzőjébe.

Clark lesütött szemmel igazította meg a szemüvegét.

– Bár megtehetném – közölte Tommyval elgyötörten. – De nem lehet. Sajnálom.

– Látod? – szólt Paul. – Megmondtam, hogy le se szar minket!

– Hihetetlen – csóválta a fejét Kyle.

Tommy elfordult Clarktól.

– Csigavér, srácok. Nem *kényszeríthetjük*...

A barna ruhás férfi ekkor fordult be a sarkon, és átnyomakodott köztük. A vállával szándékosan meglökte Tommyt, amitől a fiú el-ejtette a jegeskávéját.

Clark és a volt csapattársai néhány pillanatig szóhoz sem jutottak. Végül Kyle odébb rúgta a műanyag poharat, és a fickó után kiáltott.

– Hé, seggfej! Nyisd már ki a csipás szemed!

A férfi megperdült, és spanyol kiabálással felelt. Aztán a járdára köpött, és bicskát rántott, mintha azzal akarná megfutamítani őket.

– Te, kése van! – kiáltotta Paul.

Mikor Clark a barátai elé lépett, felfigyelt a támadó ideges, be-vérzett szemére. Ráadásul motyogott valamit.

– Mit makog? – kérdezte Kyle Paultól, aki mexikói révén beszélt spanyolul.

Paul a fejét rázta.

– Gőzöm sincs. Olyasmit, hogy vissza kell jutnia Metropolisba.

A férfi talán betépett, ötlött fel Clarkban. Mi más magyarázhatná a véreres szemét, és hogy korábban a szakadó esőben ácsorgott? Rá-adásul már nem Clarkot bámulta. Hanem *átnézett* rajta.

– Szerintem hagyjuk. – Clark a kést méricskélte a férfi baljában.

– Valami nincs nála rendjén.

– Lószart! – tiltakozott Kyle, és félretolta a könyökével. Bömböl-ve szegezte rá a férfira a mutatóujját. – Kérj bocsánatot, ha már ne-kimentél a csapattársamnak! Azt hiszed, félek attól a hangyaszarnyi bököttől?

A férfi erre egyszerűen rávetette magát, és a fegyverét meglendítve felhasította Kyle felkarját. Utána sebesen visszavonult.

Kyle a karján lecsorduló vére meredt. Majd fel a támadójára.

Aztán elszabadult a pokol.

Clark előreugrott, és kirúgta a fickó kezéből a kést, ami egy parkoló autó alá szánkázott. Tommy és Paul ledobták a hátizsákjukat, és a férfira vetették magukat. Leteperték a kemény, nedves betonra, de a pasasnak sikerült kiszabadulnia a markukból. Felpattanva elhátrált.

Kyle már mozdult is utána, de Clark visszahúzta.

– Várj!

– Még csak az kéne! Megvágott, a pokolba is! – Kyle kikerülte Clarkot, és a többiekkel együtt a parkoló autókhoz szorították a fickót.

Elég egyenlőtlen küzdelem volt így. A férfi eszelős tekintetében ugyan nyoma sem volt félelemnek, de ettől még nem rúghatott labdába a három nagydarab focista ellen.

Clark ösztönösen közbe akart lépni, hogy közékük álljon, nehogy valakinek komoly baja essen. De amikor legutóbb nyilvános helyen használta az erejét, az beláthatatlan következményekkel járt. Éppen a könyvtárhoz tartott, mikor egy kamion megcsúszott a huszonkettes főutat borító jégpáncélon. Clark gondolkodás nélkül odarohant, és a hatalmas járművet megragadva akadályozta meg, nehogy kivasalja Alvarezék zöldséges- és gyümölcsbódéját az út mellett. Csak hogy nem számolt a teherautó lendületével, így a pótkocsi felborult, és a többtucatnyi olajoshordó a kétsávos gyorsforgalmin kötött ki. Mindent elöntött az olaj.

Clark soha nem felejtí el a pillanatot, amikor kiségítette a sofőrt a roncsból. Halottsápadt arc, a lába groteszk módon kicsavarva. Vajon ép bőrrel megússza, ha Clark nem üti bele az orrát a dologba? Clarkot kísértette a kérdés, és megfogadta magának, hogy ha legközelebb erővel kell közbelépnie, előtte alaposan végiggondolja.

De a hangját attól még használhatja.

– Eresszétek, srácok! – kiabálta az egykori sporttársainak. – Nem éri meg!

A barna ruhás férfi nekihátrált egy vén furgonnak, utána a parkoló kocsik közé siklott, és elszelelt.

Tommy Kyle-hoz fordult, megragadta a vérző karját, és megvizsgálta a sebet. Paul az utca közepére baktatott a hátizsákjáért.

Clark a barna ruhás ismeretlen után ment, óvatosan követte a következő sarokig. Biztos akart benne lenni, hogy elmegy, és senkinek nem esik baja. Viszont földbe gyökerezett a lába, amikor meglátta, hogy a fickó egy viseltes platós furgon oldalát csépli, miközben a sofőr a volán mögött kuporog. Clark értetlenkedve figyelte a jeletet. Hiányzik egy kereke? És miért éppen ezt a kocsit püföli? Hiszen az autó tétlenül várakozott a padkánál. A férfi egyre vadabban püfölte a fémet, még az ökle is vérezni kezdett.

Aztán váratlanul megfordult, és elindult visszafelé, Clark és a focisták irányába. Clark az útjába akart állni, de a fickó irányt váltva inkább azt az ezüstsínű terepjárót választotta, amiben a deres hajú üzletember ült. A barna ruhás alak feltépte a vezetőülés ajtaját, kibrángatta a sofőrt az útra, és a helyére mászva gyújtást adott.

Clarknak tágra nyílt a szeme a kétségbeeséstől, ahogy a lendületesen elinduló terepjáró teljes sebességgel célba vette Pault, aki még mindig az úton térdelve cipzárta a táskáját.

– Vigyázz! – üvöltött fel Clark.

Paul megdermedt a motor visítására.

Tétlenül, tiszta célpontot nyújtva térdelt.

Clark ekkor megérezte a szupersebesség ismerős súlytalanságát.

A bőre lúdbőrözve bizsergett.

Elszoruló torokkal, hangtalanul suhant át az utcán, a szemét a Paul felé robogó terepjáróra szegezte.

Clark ösztönösen mérte fel az érkezés szögét, a jármű sebességét és a kár lehetséges mértékét. Az utolsó századmásodpercben vetődött előre. Már a levegőben volt, amikor meglátta a kormánykereket markoló férfi eszelős tekintetét. Elveszettség és zavartság ült benne. Clark ekkor értette meg, hogy a férfit olyan erő hajtja, amit a világon senki, még ő sem tudott felfogni.

Ezt követte a csontrepesztő becsapódás.

2. FEJEZET

MIKÖZBEN MRS. SOVAK az amerikai munkások történelmét ecsetelte a katedrán, Clark észrevette, hogy Paul milyen hiábavalón próbál bal kézzel jegyzetelni. Szerencsétlenné a teljes jobb oldala hasznavehetetlenné vált. A jobb karját bonyolult hevederrel rögzítették a felsőtestéhez, hogy elősegítsék a kificamodott váll és a részleges porcleválás gyógyulását.

Clark legalább százszor visszajátszotta már magában a jelenetet. Teljes sebességgel belerohant Paulba. A nedves aszfalton csúszva végül egy parkoló furgon kerekébe csapódtak. A múlt héten végig azon rágódott, megmenthette volna-e úgy az egykori csapattársát, hogy nem sérül meg. De minden alkalommal ugyanarra a következtetésre jutott: nem tudta volna elkerülni.

Ugye?

A focicsapat viszont nem osztotta a véleményét. Kyle és Tommy csak akkor vették észre a terepjárót, amikor az belerohant a Mankins-főhadiszállás készülő épületét védő támfalba. Clark pedig olyan erővel csapódott Paulba, hogy az utca túloldalán kötöttek ki. Senki

nem értette, hogyan kerülhetett Paul egyáltalán veszélybe. Pláne azok után, hogy a rendőrség szerint a barna ruhás férfi célpontja a Mankins építési területe lehetett. A tettest persze nem kérdezhették ki. Kómába esett. Az orvosok nem számítottak arra, hogy túléli.

A focicsapat néhány tagja pedig azzal vádolta Clarkot, hogy szándékosan, féltékenységből taszította meg Pault. Talán igazuk is volt. Nem a féltékenységben, hanem a terepjáró talán tényleg nem akarta elgázolni Pault.

Talán Clark bakot lőtt.

A jelek szerint valahányszor segíteni próbál, annak sérülés lesz a vége. Aztán persze ő húzza a rövidebbet.

Erre – talán az univerzum kegyetlen tréfája gyanánt – halk sírdogálás ütötte meg Clark fülét. Kétségkívül női hang volt. Talán segítségre szorult. De Clark egyetlen zaklatott női arcot sem látott.

Legfeljebb az unalomtól zokoghatnak.

Mary Baker rágózott, és titokban a padja alatt üzengetett.

Olivia Goodman a körmét rágva, vágyakozóan bambult ki a terem ablakán.

Sherry Miller valami egyszarvús horrorjelenetet firkált a politikatudományi tankönyve margójára.

– Clark – suttogta mellette Lana Lang.

A zokogás hallatán eszébe jutott Paul fojtott nyöszörgése, miközben a négyesük a fémvágóval erőlködő mentőcsapatot figyelte, akik az ismeretlen alakot próbálták meg kiszedni a totálkáros autóból. Paulnak nem csak a válla sérült. A karjáról és az arcáról is lejött a bőr, miközben végigsiklottak a nedves aszfalton.

Clark természetesen egy karcolás nélkül megúsza.

Még a szemüvege is makulátlan maradt, pedig a becsapódáskor leesett róla.

– Föld hívja Clark Kentet! – suttogta Lana határozottabban. – Haver, mi van veled?

Clark a legjobb barátja felé fordult. Lana nyakában a tizenhatodik születésnapjára, az anyjától kapott holdköves nyaklánc lógott, a pólóján pedig a MONDJ IGENT A NŐI NEMRE! felirat díszelgett. Vörös haját lófarokba kötötte, ahogy azt a suliban szokta, és smink gyanánt csupán ajakírt viselt.

Hozzám beszélsz?, tátogta Clark.

– Ne már, ma reggel más bolygón jársz? – suttogta a lány.

Clark ekkor újra meghallotta a sírást. Vajon Lana is hallja? Vagy... az osztálytermen *kívülről* hallatszik?

Lana Paul felé intett.

– Helyrejön – súgta. – Nélküled nem is *lehetne* itt.

Clark egy vállrándítással fordult vissza a tanárnőjükhöz, és próbált odafigyelni Mrs. Sovak végeláthatatlan előadására. Éppen a külföldi munkások Amerikába áramlását elemezte.

– Már a tizenhetedik században megindult a külföldi földművesek bevándorlása – magyarázta. – Ők Angliából érkezett adósrabszolgák voltak. Természetesen nem feledkezhetünk meg a rabszolgaság szörnyűségeiről, amikor az afrikai bennszülötteket az akaratuk ellenére behurcolták az országba. Az 1840-es években már tízezresével érkeztek a határ túloldaláról a mexikói munkások. Ahogy azt korábban említettem, az utolsó lecke erre a bizonyos csoportra összpontosít...

Nem arról volt szó, hogy Clarkot nem érdekelte az anyag, de egyszerűen képtelen volt levenni a szemét Paul kötéséről. Újra és újra felidézte magában a belvárosi balesetet és ezzel együtt a késes férfit. A halk, de makacs sírdogálás is bevette magát a fejébe.

Mrs. Sovak elhallgatott, és végigmérte az osztályt.

– Tudják, ezzel nem csak önmagamat szórakoztatom. Benne lesz a dolgozatban!

Clark kihúzta magát, amikor a tanárnő tekintete egy pillanatra megtorpant rajta.

– Biztosan tudnak a belvárosi tüntetésről – folytatta Mrs. Sovak.

– A téma a mai napig aktuális. Bármit is lépünk a kialakult helyzetre, hosszú távú következményekkel járhat a városunk és a családi gazdálkodásaink jövőjére...

Clark próbálta kizárni a zokogás hangját, de az egész világ elle-ne fordult. Jessica Napier egy barátnőjének sustorgott épp az osztály végében.

– Tommy óriási bulit szervez a jövő hétvégén! Mindenki ott lesz...

A folyosón elsétált egy diák, a fejhallgatójából régi countryzene szólt, amit Clark csak homályosan ismert.

Az épület túlsó oldalán Kyle viccelődött azzal, hogy az előző napi edzőmeccsen eldózerolta Willie Moore-t. Kyle egyik talpnyalója hangosan röhögött, aztán szekrényajtó csattant.

Clark még az égen szálló kisrepülőt is hallotta. Pontosabban egy egymotoros, propelleres gépet. Az elülső légcsavar suhogása eltéveszthetetlen volt. Egy közeli település, talán Noonan felett repülhetett, esetleg...

Nem, az képtelenség! Ugyan Noonan a legközelebbi város, de még az is majdnem harminc mérföldre terül el.

Remek, most már az elméje is szórakozik vele.

Clark megdörzsölte a fülét a kézfejevel, és Mrs. Sovakra meredt.

Nem csak a hallása változott meg. Minden jel szerint az *összes* képessége felerősödött. Két napja átlátott a falon, egyenesen a szomszéd

osztályterembe. Egy elsőéves lány a szeme láttára adott át egy cetlit egy másik lánynak, aki hangtalanul kuncogott. Ezek az új képességek egyszerre töltötték el lelkesedéssel és halálfélelemmel.

De most csak a hallása érdekelte.

Egy lány sírdogált valahol az épületben.

Fojtott zokogása olyan megtörtnek és kétségbeesettnek hangzott, ami minden mást elnyomott Clark fejében.

Muszáj kiderítenie, ki a lány. És miért ilyen szomorú.

– Clark – zökkentette ki újra Lana suttogása.

Ezúttal Clark kívárta, hogy Mrs. Sovak írni kezdjen a táblára, mielőtt Lanához fordult. A lány nagy, zöld szeme összeszűkül az aggodalomtól.

– Az utóbbi időben nagyon furán viselkedsz – mondta. – Még *magadhoz* képest is.

Clark egy újabb vállrándítással seperte félre az élcéldést. Emberismeret dolgában Lana különös hatodik érzékkel bírt. Ez tette kiváló újságírónak. Clark pedig ezért feszengett olyan gyakran a társaságában. Hiszen annyi mindent kell titokban tartania!

– Most komolyan, minden oké? Ha kiöntenéd a szíved, rám számíthatsz.

– Kösz, de jól vagyok. Csak...

Az óra végét jelző csengőnek hála nem kellett befejeznie a mondatot. Helyette Lanára villantotta a lehető leghétköznapibb mosolyát. Nem mintha megoszthatná vele, hogy sírást hallott az épület túlsó végéből.

Nem értené meg.

Senki nem értené.

Miközben kivonultak a teremből, Lana felnyúlt, hogy lesöpörjön valamit Clark gallérjáról.

– Akkor én mesélek – mondta. – A vártnál sokkal súlyosabb a sporttagozaton belüli jogsértés. Bizonyítékom van egy tavaly nyári sikkasztási kísérletre.

– Mármin a könyvelésnél?

– Talált. – Lana elsőéves korában lett az iskolaújság szerkesztője. Értett a kérdezősködéshez. A válaszokhoz pedig még jobban. – El tudod hinni, hogy ilyesmi történik az orrunk előtt? Smallville középiskolájában?

Lana mostani története azt taglalta, hogy az iskolai költségvetés mekkora hányadát fordítják sportra. Pontosabban a férfi sportolókra. *Még* pontosabban a focicsapatra.

Clark és a legjobb barátja között mindig így mentek a dolgok: bármilyen történetet is hajszolt a lány, azt mindig átbeszélték. Lana szívesen tartott előadást Clarknak, aki pedig élvezte, hogy részese lehet a nyomozásnak.

– Rice együttműködik? – kérdezte Clark az igazgatóra célozva.

– Ó, meghiszem azt! – Lana meglóbálta a telefonját az arca előtt. – Az utóbbi két órában három e-mailt is küldött.

Clark elvigyorodott. Lana Lang még a legbefolyásosabb felnőtteket is képes volt megizzasztani.

A folyosón lépni sem lehetett a hétvégére készülő diákoktól. Clark és Lana megkerülték a tartalékcsoport védőit, akik éppen az edzés előtti csatakiáltásukat gyakorolták, ami még Clarknak is rémlett az első évből. A fiúk legörnyedtek egy csapat hangos pomponlány elé. Kellott neki egy kis idő, mire sikerült kiszűrnie a háttérzajokat, hogy csakis a síró lányra összpontosítson.

Mi lehet a baj? Megsérült?

– Figyelj, Lana – szólalt meg Clark, amikor a kijáráshoz értek –, lenne egy gyors elintéznivalóm.

– Nocsak, micsoda fordulat! Mi a szitu?

– Semmi különös. Csak meg kell nézmem, ööö, nem hagy-
tam-e a...

– Lana? – A szokásos sűrke nadrágkosztümjét viselő Rice igaz-
gatónő falra festett ördögként jelent meg az irodája küszöbén. –
Válthatnánk néhány szót?

Clark és Lana sejtelmesen összenéztek.

– Tíz perc múlva a bejárati lépcsőn? – súgta Clark.

Lana bólintott, majd Rice igazgatónőhöz fordult.

– Természetesen, asszonyom. Az irodájában?

Clark az irodába bevonuló Rice igazgatónő és Lana után né-
zett, majd visszatért a sírásra. A hangot követve elhaladt az elsősök
szekrénySORA, majd a tornaterem mellett, ahol éppen a lányok ko-
sárcsapata melegített. Végül Clark az iskola túlsó végén, egy üres
osztályteremnél lyukadt ki.

Azonnal felismerte a lányt.

Gloria Alvarez.

Egy végzős volt, akit mindig is csodált, bár csak messziről. Gloria
azon kevesek közé tartozott, aki könnyűszerrel ellavírozott az iskola
klikkjei között. Az egyik nap a latin-amerikai diákok könyvklubjá-
val ebédelt a könyvtárban, másnap pedig Clark szeme láttára sétál-
gatott a kacarászó pomponlányokkal. Ráadásul a sulis éltanulói közé
tartozott, és remekül kiismerte magát a számítástechnika meg a kó-
dolás világában.

Most viszont kétrét görnyedve ült az első sorban, és egy össze-
gyűrt zsebkendővel törölgette a könnyeit. Először nem is figyelt fel
az ajtóban felbukkanó Clarkra, ezért ő némán és kínosan feszeng-
ve figyelhette. Láthatóan nem fenyegette semmilyen veszély a lányt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

De mágnesként vonzotta Gloria gyötrő, szívfacsaróan mély szomorúsága. Érzett valaha egyáltalán *ehhez* foghatót?

Képes egyáltalán?

A maga módján még *irigyelte* is a bánatát.

Félszegen közelebb lépett, és megköszörülte a torkát.

– Elnézést, de... minden rendben?

Gloria riadtan kapta fel a fejét. A szeme vörös volt, az arcán könny csorgott.

– Bocs – motyogta Clark lesütött szemmel –, de éppen... éppen erre jártam, vagy mi, és... – Ismét végigmérte Gloriát. – Mi a baj?

– *Minden*. – A lány felállt, aztán dermedten rábámult. – Sorra tűnnek el az emberek – csattant fel –, de ebben a városban ez *senkit* sem érdekel!

A szavai készületlenül érték Clarkot.

– Kik?

Gloria a fejét rázva kiharzott mellette az ajtón. Clark zavartan nézett a zsúfolt folyosón elsiető lány után.

Tehetetlenül.

Eltűnések Smallville-ben?